

Кина Къдрева

Приказка за капчица роса

на Лъчезар Станчев

Росинка беше най-веселата и безгрижна капчица роса.

Тя се роди в полето, върху листата на едно лютиче.

Сутрин, щом слънцето изплуваше на хоризонта, при лютичето пристигаше един немирен слънчев лъч.

– Чук! Чук! Чук! – чукаше той по затворената чашка.

– Кой е? – питаше лютичето.

– Аз съм! Слънчевият лъч! Идвам да играя с Росинка!

Лютичето внимателно разтваряше цветната си чашка.

В същия миг Росинка се търкулваше между тичинките.

Тя се криеше в сянката на полските треви, трепкаше като мънисто по стеблата, а слънчевият лъч я търсеше и цапаше измитите ѝ бузи с разноцветни бои.

Вечер, когато капнал от умора, слънчевият лъч отиваше да спи и над полето появяваше нощният хлад, Росинка изведнъж си спомняше, че има на Света едно лютиче. Тя припълзяваше по тънките цветни листенца и се свиваше в чашката на лютичето.

Мъничкото цвете я очакваше.

– Студено ли ти е? – питаше то.

– Да – отговаряше Росинка.

Лютичето я завиваше с тъничките си листенца, после залюляваше капчицата в люлката на цветната си чашка и Росинка веднага заспиваше.

Но ето че в една гореща лятна вечер Росинка не се върна при лютичето.

Мъничкото цвете напразно я очакваше.

Едва когато утринният вятър започна да гаси звездите, Росинка дойде при лютичето весела и умаляла.

– Аз ще отида със слънчевия лъч... – прошепна тя. – Той ще ми покаже небето... Моля ти се, полюлей ме за последен път!

От мъка лютичето едва не заплака. Все пак то обгърна капката роса и се помъчи да я залюлее.

– Зин-зън! Зин-зън! – запя Росинка.

Над полето се разсипа лека сребърна мъгла.

Далече, далече на изток небето се избистри, после поруменя, а Росинка все така се клатеше в чашката на малкото лютиче и пееше своята песничка.

Изведнъж от хоризонта излетя звънлива огнена стрела.

– О! Слънчевият лъч! – извика Росинка.

Дъхът на лютичето секна.

То поиска да скрие капката роса, но разтрепераната цветна чашка се разтваряше самичка, а Росинка, застанала на пръсти всред тичинките, вече протягаше ръце към слънчевия лъч.

Лютичето видя как той пристигна радостен и палав, как се наведе и целуна Росинка.

Капчицата цяла затрептя от светлина и блясък.

– Довиждане, лютиче! – рече тя, смали се, смали се... и изчезна.

– Росинке! Росинке! – извика лютичето.

Но Росинка я нямаше.

Тя летеше със слънчевия лъч високо в небето.

Под нея се издигаха планини и се простираха морета, клатеха се смешно параходи, а на Росинка ѝ беше леко и весело, и сама не знаеше, че се е превърнала във водна пара.

Колко време Росинка скита по небето, колко време обикаля голямата обла земя – никой на света не може да каже. Но ето че веднаж, когато гонеше едно бухлато бяло облаче, Росинка неочаквано потръпна.

– Студено ми е! – каза тя на слънчевия лъч.

Никой не ѝ отговори. Само вятърът изсвири покрай нея и хукна по сивото пусто небе.

Росинка изтича до бялото облаче и се сгуши в мекичкото му кожухче.

Тя цяла трепереше от студ, а вятърът наоколо пишеше, провираше се между леките бели валма и Росинка нямаше де да се скрие.

– Заведи ме, моля ти се, на земята! – каза тя на пухкавото облаче. – Там има едно мъничко лютиче. То ще ме прегърне с тъничките си листа и ще ме стопли.

– Не мога! – рече облачето. – Пък и вятърът отдавна е откъснал листите на твоето цвете и сега се готви да го заледи. Чуваш ли как страшно вие?

Росинка се послуша и от уплаха пребледня.

– Свий се в мене! – рече облачето и я загърна с беличкия си кожух.

– Ами лютичето? – попита Росинка.

Но облачето не я чу. Вятърът го грабна и го повлече по небето.

– Спри! Спри! – завика Росинка.

– Защо? – попита облачето.

– Трябва да се върна при моето цвете! То е сам-самичко в тоя час!... То може би загива! – И Росинка разтреперана изскочи от кожуха.

Леденият вятър се изсмя и се нахвърли върху нея.

Росинка усети как се вледенява.

Най-напред ѝ замръзна нослето...

После ѝ замръзнаха крачетата...

После – ръцете...

И изведнъж се превърна в снежинка!

Тя прекоси студеното празно небе и се понесе над полето.

– Лютиче! Лютиче! – повтаряше снежинката.

– Ти ли си? – попита тъничък гласец, когато най-подир Росинка стъпи на земята. – Аз знаех, че ще дойдеш. Знаех!... – И лютичето замръзнало, останало без сила, се гушна до снежинката. – О, колко ми е хубаво!... – прошепна то. – И вече не ми е студено!...

– И на мене!... – каза Росинка, прегърна своето лютиче и двечките заспах.

КРАЙ

© Кина Къдрева

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9205>]